

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Надія“ вносить:
 на цілий рік 10 зр. — кр.
 на чверть року 2 „ 50 „
 місячно 85 „
 для заграниці 15 рублів або 24 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакція і Адміністрація „Буковини“ знаходиться в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечером

Оружя Волохів.

Відколи бувший митрополит Морар-Андрієвич помер, звернула ся пильна увага всіх греко-православних людей, так Русинів як Волохів на питанні, кого предложити правительству цесареві на наслідника митрополита. Ми вже з весною писали, що надіємо ся від теперішнього президєнта краю, що предложити такого чоловіка на митрополиту, котрий не ішов би дорогами бл. п. Мораря-Андрієвича.

Тут мимоволі мусимо нашим читачам пригадати всі ті пакости, всі ті несправедливости, всі ті гонєня православних Русинів, яких ми зазнали за часів Мораря-Андрієвича; нехай приїмнемо лише ті скарги, що списані були в „Буковині“, а відтак зібрані в пам'ятній книжці пок. Дашкевича, а вкінці незлічними, а на превеликий жаль безхосені скарги наші в соїмі зі сторони заступників руского народу. На все те не зважав бл. п. митрополит Андрієвич, бо почував себе загорілим Волохом, головним апостолом румунізації. Коли-ж він помер, ми не пригадували всіх тих кривд Русинів, ми пошанували в пок. Андрієвичу великого волохого патріота, і лише висказали надію, що ось то може тепер

бастануть для буковинських Русинів ліпші часи, часи справедливости. То наскрізь тактовне поступованє Русинів знайшло справедливе признає навіть зі сторони Волохів.

Провізоричним завідателем буковинської архидієцезії став о. архимандрит Аркадій Чуперкович. Буковинські православні Русини не причисляють его до своїх, бо о. Чуперкович є Волохом. Але за часів митрополита Мораря-Андрієвича був о. Чуперкович генеральним вікарієм і ми мусимо признає, що тоді ми від него не зазнали жадної кривди. Тому ми цілком спокійно придивлялись початковому діланю завідателя архидієцезії. Та небагом по смерті митрополита Мораря-Андрієвича почали згодувати ся кандидатури на опороженний митрополитський престіл. Кандидатів було надто багато, зачавши від завідателя о. архимандрита Чуперковича, яко найстаршого архимандрита, аж до наймолодшого, славнозвісного румунізатора о. архимандрита Чунтуляка. Ба, скоро розійшла ся по місті вість, що о. Чунтуляк поробив відповідні кроки, щоби усталити свою кандидатуру, та не знати чому, вскорі опісля говорено, що звиняв ся у краєвого президента Гр. Гоєса, що „підносять“ і его кандидатуру, хоч він

в своїй смирности того не бажає, бо переконаний, що яко наймолодший з кандидатів не має претензий і т. п. Не знаємо, кільки то правди в тих поголосках, досить, що кандидатуру о. архимандрита Чунтуляка перестали „підносити“, а остали ся всього три серйозні кандидатури: архимандритів Чуперковича, Филиповича і Репти.

Буковинські православні Русини не мали поки-що причини вступати ся рішучо за одним або другим кандидатом, а тимчасом розпочала ся діяльність нового завідателя бук. архидієцезії. Не довго прийшло ся нам ждати: зпочатком мая с. р. видав о. Чуперкович до деяких прав. священників циркуляр, в котрім остерігав їх перед москвофільським агєнтом Григорієм Купчанком. Русинів сей крок з початку здивував, бо не припускали, що-б консисторія, що недавно перед тим мала зносини з тим самим Купчанком, тепер его виріжала ся, коли надто така москвофільська агітація дуже на руку румунізаторам. Нам через те стало ясно, що о. архимандрит Чуперкович не хоче дальше стерпіти, щоби прав. духовенство ішло невластивими та небезпечними дорогами. Але Волохи бачили в тім щось цілком инше: zagrożене дальшого вигідного румунізаторства за помо-

З ЖИТЯ.

— о —

Викар для селян про крамниці.

(Після стенографічних записок).

Після дневного порядку голова збору уділяє голос справознавцєви від крамниць, котрий починає:

Дорогі мому серцю менші брати! Коли Бог сотворив Адама і Еву в епосі ділювіяльній, то дав їм усі продукти, яких они потребували; они мали кавяр і устриці, перець, цибулю і сіль і цинамон і бібки, отже крамниці не потребували... (Загальне зітханє). Але капіталістична продукція захопила небагом усі жєрєла доходу і економічний побит селян погіршив ся; вийшло таке, що пани солюю і вівці годували, а селяни не мали чим і своєї страви посолити, через що іменно повстали всі ті єгипетські язви, о котрих говориться в біблій. Уже цар Соломон казав: „Коли би я не був царем, то хотів би бути крамарем“ (Голос: Не дармо Соломон! Як би не був царем... гм!...), а наш премудрий князь Мономах, що мав за жінку святую Ольгу, писав у своїх мудрих поученях синові: „Сину мій дорогий! Мав би ти колись бути редактором на Руси, то волиш бути крамарем“ (Голос: Та що редактор?! От сяде та пише або корбу від машини крутить!). З того бачите, дорогі братя селяне, що крамарство вже давно високо

у нас цінило. І не диво, бо борба о жите виторює ривалізацію, в котрій беруть участь різні елементи і індивіду, котрих моральна вартість сягає нерівно вище ніво пересічного гуманного чоловіка, через що та борба спроваджує руїну селян і дає домінуюче становище капіталістам, тим паякам людскости, що сеуть кров мов вампіри на американських преріях, котрі суть звані як найбільші паяки людскости (Голос селянина: Файно говорить!).

Хотів би я вам, дорогі мому серцю брати, пояснити докладно значінє крамниць, бо економічний добробит то ґрунт, а все решта дурниця. (Голос: Так єсть! Ґрунт насамперед!) Щоби се безгнути, то потрібно би розяснити вам значінє крамниць після сих точок: 1. Крамниці а всесвітна історія. 2. Крамниці а історія Руси. 3. Крамниці а австрійска Русь. 4. Крамниця а мудрий Мошко. 5. Крамниця а дурний Іван. 6. Вплив крамниць на побожність і моральність народу і т. д. (Голос: Ой-ой-ой! та аж тільки?) Не дивуйтесь, панове братя, що „аж тільки“, бо що ви знаєте? Ви не досели до того, щоби розуміти слова інтелігентного чоловіка, відносини крамниць до історії цілого світа і Руси та відносини світа і Руси до крамниць. Правда, що ви до того не досели? (Голос: Та де нам до того?! Звичайно! ми не пани!). Ну, але щоби не забирати вам дорогого часу, то я о тім напишу окрему книжечку для „Просвіти“, а вам тепер скажу коротко одно: Давнійше дух купецкий і крамарский жив у душах руских; наші купці їздили до Греції,

їздили до Швеції, а видали їх і у Франції. Славні були купці, ходили в соборах, а пили мід і вино. Чому-ж ви тепер не купці, не крамаруєте, так як ваші батьки? Чому ви соромите ся торгувати покладками, телятами і т. п. (Голоси селян: Або ми жида?! Торгуй ти сам покладками, коли в тебе жидівска голова! Ми люди! не подоба нам!) Чому-ж вам не подоба займатися крамарством та торговлею? (Голоси: То жидівска річ, не християнська! Також щось!... Так нас паплюжить!).

Отже бачите, що культура і цивілізація не освітила ще вас своїм сявном святим, а величава ідея самопомочи не запала в вашу душу і не піднесла ще єї у сфери вишого розуміння життя. (Голоси: Славно!)... О темні люди! і у вас то „славно“? Власть тьми зловила вас у свою сітку, а вампір темноти виссав у вас весь розум. (Голос: Опир?! Пек тобі!).

(Голова збору взиває бесідника, щоби держав ся річи і говорив про крамниці).

Al right! Якже мені вас жаль, панове братя! Ви наша надія і підпора! Корабель наш народний плаве по бурливім морю; страшні філі біють об него, вивертають его, заносять на міліну; а ви стоїте безпомічні на березі та придивляєте ся. На кораблі везе ся саме добро для вас, а ви не можете з него користати. Як би то добре було, як би ви на духових водних вельоціпедах могли приїхати до корабля, витягти его з міліни і причалити до берега! У тьмі погибаєте, голодні та босі, діти ваші мруть, брат повстає на брата, син на батька... (Селяни плачуть). Схаменіть ся, будьте

цію деяких „руських“ священників; в наслідок сего страху вдарили тоді вже органи бук. олігархів на о. архимандрита Чуперковича, хоч мусіли й они мати пересвідчене, що той циркуляр був не лише в інтересі поваги прав. священства, але також в інтересі австрійської держави. Але що тут обходить румунізаторів все инше, коли румунізація загрожена! Отже й виступили Волохи против о. Чуперковича за его льояльний поступок!

Небавом опісля видав завідатель бук. архидієзії циркуляр до прав. священства, в котрім остерігає перед політичними агітаціями, що не лицюють священникам. В тім добачали злобні румунізатори і їх слуги порушене прав політичних священників! І тут знов кинули ся всі они на льояльного завідателя архидієзії, котрий їм ставав занадто серйозним кандидатом на митрополічий престіл. Коли хто ті закиди румунізаторів і їх слуг против о. архимандрита Чуперковича порівняє з нашими закидами против пок. митрополита Мораря-Андрієвича, той мусить признати, що ми домагали ся лише справедливости для Русинів, лише направи кривд, а румунізатори жадають лише піддержування безсовісного румунізаторства; коли-ж Волохи називали наші жалоби чистими напастями, то як же назвати їх накидування ся на о. архимандрита Чуперковича? Нам казали Волохи, що хочемо старенького слабого митрополиту вбити, а чому-ж они не зважають на поважну старість о. архимандрита Чуперковича і накидують ся в варварський спосіб на него, щоби лише зробити ему пакість? Як же се поступоване назвати?

Нараз вериназ новий закид против о. Чуперковича: Волохи закинули ему, що він провинив смерть божевільного монаха Стояна в Драгомирні. Як та справа дійсно має ся, ми о сїм писали послідного разу докладно; показало ся,

що вини по стороні о. Чуперковича і консисторії нема ні крихти. Спитаємось тепер, чи не знав сего дописуватель до Neue fr. Presse? чи не знали сего „Буковинський Вѣдомости“ і Gazeta Bucovinei та Bukowinaer Post? І хто був той дописуватель? Хто знав так докладно все, що діяло ся в монастири над котрим мав нагляд славний румунізатор о. архимандрит Чунтуляк, бувший кандидат на митрополічий престіл? Хто знав, що той сам о. Чунтуляк писав в тій справі до консисторії? Мимоволі насуває ся на язик імя того дописувателя, та не знаючи того певно, ми его не називаємо. Але от що нам впадає в очи: Чому власне румунізаторські газети і їх слуги розмазували ту справу як найширше і все вказували на о. архимандрита Чуперковича яко на виновника? А як назвати таке поступоване? Чи годить ся християнину невинно обвиняти другого, коли той другий надто управитель прав. церкви? Та ми, православні Русини, зазнали такого мерзкого поступованя на нас самих, ми пересвідчили ся нераз, як розуміють румунізатори справедливість і гуманність; ми мали нагоду переконатися о їх фальшивстві і самолюбстві без границь.

А тепер найновіші факти. З порученя бук. краевого правительства вповів завідатель архидієзії помешканя в митрополічій резиденції всім тим, котрим оно правно не належало ся, а то тому, бо резиденція має служити лише консисторії і єї підчиненим, а не приватним особам і не повинна, як за часів бл. п. митрополита Мораря-Андрієвича, бути огнищем для румунізації.

Між тими була також друкарня і волоске акад. товариство „Junimea“. Ми віримо, що „Junimea“ тяжко було попросити ся з вигідним помешканем, але ми так само пересвідчені, що члени „Junimea“, котра надто має за дорадників бук. олігархів, повинні зрозуміти тактов-

не і цілком оправдане заряджене архимандрита Чуперковича. Але патомісць члени „Junimea“ обидили о. Чуперковича в нечувано зухвалий спосіб. В Gazet-і Bucovinei читаємо в 138 ч. злорадний фейлетон, де описує ся з певним задоволенем ту сцену. Предсідатель „Junimea“ заявив, що „актуальний провідник дієзії не заслугує нашої подяки, бо не показав ні дрібки склонности підтримувати культурні інтереси учащої ся молодіжи“. А перед брамою виголосив той сам предсідатель „Junimea“ стих, в котрім жалує резиденції з єї „смутним і голим тронем“, бо она „перемінила ся в кіоск муринів, де сидить Муфті старечий. Слава єї минула ся і она впадає в неламья“. Отже так далеко поступили румунізатори в своїй загорілості, що навіть акад. молодіж уживають за своє орудє, що навіть ті молодики відважують ся зневажати управителя своєї питомої церкви! Возьмім до того описаний нами вже випадок сфалшованої телеграми до Bukowinaer Nachrichten про іменоване архимандрита Репти митрополитом і спенсіоноване архимандрита Чуперковича, то одержимо цілу значучу вязанку поступків румунізаторських. Ми не подаємо цілого змісту злобного фейлетону з Gazet-и Bucovinei, бо не можемо перемогти в собі відрази до такої мерзкості.

Ми в приближеню подали оружя, якими Волохи хочуть здобути для свого кандидата митрополічий престіл, а захитати поважане для теперішнього завідателя архидієзії. Борбу о то впливове місце ми розуміємо, розуміємо стараня Волохів, щоби мати свого чоловіка, але ніяк не можемо згодити ся на такі гідкі средства як клевета, злоба і простакуватість і втягнене молодіжи в політичну борбу! Ніяк не можемо згодити ся на таке оружє і віримо в то, що чей не всі Волохи похваляють своїх нападістих загорілців.

люди, бо лихо вам буде! Suae qui-que fortunae faber! (Голос селянина: Таки так!). Кождий мусить дбати про себе, инакше пропав!

Кажуть про вас, дорогі мому серцю брати, що ви невдячні, неретельні; взяти гроші знаєте а віддати і не мислите (Голос: Таке так!) — ні, мої братя, не тому не віддаєте ви грошей, щоби не хотіли, тільки тому, що не маєте! А чому не маєте? Бо жиди забирають. А чому жиди ваші гроші забирають? (Голос: Бо на то жиди!) Чомуж ви жидам більше вірите, як нам, вашим старшим братам? (Павза. Селяни мовчать). Чи для того, що жиди з вас шкіру деруть? Цілі села походили на біду через лихву і пиянство, славні господарі стали жебраками, а прийди ся їм порадити ся що робити, — ідуть до жиди, свого ката. Чомуж ви не слухаєте тих рад, не читаєте тих книжок, що ми вам подаємо? (Голоси: Ви пани, нам не пара! жийте з нами, то послухавмо, а так що? От!...)

(Голова збору звертає в друге увагу бесідника, щоби говорив про крамницю).

А се-ж до чого я говорю, як не до крамниць?! Іде о впоєне в людий ідеалу самопомочи! Помагайте собі, братя, самі; тоді й ми вам поможемо! (Голос: Не велика штука!) Штука є, бо що значив би темний нарід без нас, без інтелігенції? Був би як кисле молоко без сметани... Ми ваші учителі, ми вам хочемо добра!

Але коли вже мушу говорити про самі крамниці, то треба зачинати. Ціль крамниці

велика! Не в тім єї вага, що подає консументам сіль та перець, але в тім, що може і повинна подавати селянам і кавяр і устриці і сарделькове масло, аби й селяни знали, який в тім смак, бо то здобутки культури, з котрихми й ви повинні познакомити ся. Що ви їсте? Борщ, хамулу, чер, горох, біб, фасолю, голоюшку, капусту, кашу, киселицю, кулешу, квас, лемішку, мамалигу, начинку, поливку, саламаху, стиранку, смук, сумішку, жур — самі страви неестетичні, шкідливі, замулюючі жолудок. (Голос: Ади! як знає!). Що ви пете? Просту сивуху, а що то таке коняк, то ви певно не знаєте! (Голос: Знаємо! коняк, то малий кінь, так щось як лошак). Отже бачите, що не знаєте. Коняк — то така смачна горівка з вина, дуже здорова! Єї повинні ви пити, а не сивуху!

Отже на мою думку ідеальна сільська крамниця повинна мати у себе для людей коняк, вино, кавяр, сардинки, шпроти, завивані оселедці в оливі, не такі прості, як ви їсте, що від них на мило дух іде, дальше перфуми, цитрини, помаранчі, помадки, чеколядки, — бодай для дітий треба нераз купити — а крім того ще сіль, цукор, перець, всі ті звичайні домашні приправи.

(Голова звертає тихцем увагу бесідника на те, що має говорити про крамницю на селі, а не в столиці. Тимчасом кождий селянин прикладає вказуючий палець до чола і мислить. Бесідник сперечає ся з головою і каже до него:)

Я вже знаю! ви мені не кажіть і не пе-

ребивайте мене! (До селян): Селяни! дорогої мої братя! Чи ви не хотіли би пити коняк істи кавяр?! (Богато голосів: „Лише дайте! Чому ні?“) — Бесідник звертає ся до голови і каже triumфуючо): А бачите?! (До селян дальше): Благородні напої впливають ублагороднючо на чоловіка; ніколи не пошкодить так добра мадейра, як сивуха в вапном і тютюном. (Голоси: Таки так!). Отож щоби довго не роводити ся, бо я о тім напишу окрему книжечку для „Просвіти“, дуже поучаючу — скажу коротко: Крамниця повинна впливати ублагороднючо, а не деморалізуєчо на селян, повинна їм відкривати новий світ немалий, повинна зближати їх до цивілізованих людей, познакомлювати їх зі здобутками культури і цивілізації!

(Голос: А догось там буде?)

О, люди, темна, непросвічена масо, блукаюча в єгипетській тьмі кромішній, не то без електричного світла з рефлекторами, але й без каганця! І ви ще не знаєте, що догось то документ некультурности, який ви носите на своїх чоботах і забиваєте памороки всім тим, що хотіли-б до вас приступити. (Бесідник нюхає воздух). Коли не помиляю ся, — ні! я таки певний, що й тут ви прийшли з дигтем на чоботах, тут до столиці краю, де кождий на вас дивить ся як на Сінгалзів.

(Селяни сміють ся. Бесідник змішаний. Павза. Один старий селянин піднімає ся помалу, клянє ся на всі сторони; его тигнуть сідати, але він боронить ся: „Я тільки одно слово... Прошу ласки вашої, ясні панове тай

Вечерок випав під кожним взглядом знаменито. Серед загального одушевлення протягулась забава до білого дня. Особливе зацікавлене збудили стародавні міщанські жіночі убори зперед 50-ти років. Правда вдяка належить ся о. митратови Фацієвичеви за буджене руского духа між тутешнім міщанством. *Участник.*

Жертва своєї темноти Темні селяни удають ся аж надто часто в своїх слабостях до знахарів, і шукають у них замість у лікарів поради. Так зробив також один господар в Заваді, стрийського повіту. Знахор порадив хорому пшті вивар з якогось коріня, запевняючи, що се може. Легковірний господар випив приготовлений вивар і небажком помер.

О замордовано корейської королевої, про котре ми свого часу зносили. подають денники страшні подробиці. Після них повішено королеву за волосся і страшно мучено. Їй звязали руки і ноги, обляли одивою і палили на подвір'ю палати. Огонь так довго піддержували, аж поки тіло не розсипало ся цілком на попіл. Крім королевої убито 15 двірських дам і 30 слуг. В тій революції двірській стратило жите також багато мужчин і жінок з перших родин краю.

Самоволя вїйта. В селі Димці, серетского повіту, жие вїйт Петро Куманюк в незгоді з селянином Юліаном Орецьким. Щоби примстити ся, взяв Куманюк з собою інших 13 селян і пішов на поле Орецького, де працювало 5 робітників. На наказ вїйта арештовано невинних робітників і замкнено в трупарні поза селом, бо громадского арешту нема в Димці. В трупарні перебули невинні робітники два дні в голоді і холоді, і аж на інтервенцію дідича їх випущено. Против самовольного вїйта і его помічників розпочато судове доходжене.

Жертви „краху“ у Львові. Дня 25-го с. м. застановила фірма „Гольдштерн і Левенгерц“ вилатю зложених у неї грошей. Та фірма вела торговлю збіжем і оковитою, але принімала також вкладки ощадности, і платила від них 5 проц. Фірма потерпела вже давніше великі страти в торговлі збіжем в Росії, а добив єї бржевий крах. Насива мають виносити сотки тисячів. Банк гіпотечний, кредитовий і краєвий заявили вправді готовість підняти акцію ратункову, але не знати, чи буде можна довести крах до ладу.

Дешеві те леграми. Головний заряд почт телеграфів у Росії задумує установити особливий рід дешевих телеграм, призначених головно для виміни гратуляцій в урочисті свята пр. новий рік, різдвяні свята, великодні свята і т. п. В таких дешах подала би вислаюча станція лише адрес відбериючого і імя надавця телеграми.

Померли о. Антн Кульчецкий, гр. кат. парох в Бортынках, львівської архієпархії, в 65-ім році жита, а 41-ім святицтва; — о. Іван Яворский, гр. кат. парох в Сторожах великих, сьвяцького деканату, в 75-ім році жита, а 47-ім святицтва; — в Парижі ставний писатель Александер Діма в 71-ім році жита.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“

з дня 29. падолиста 1895.

Відень. Цісар вернув вчера з Ліхтенейт.

Відень. Міністер торговлі приймав депутацию похатників, котра іменем всіх австрійських похатників дякувала міністрови за те, що він на першій засіданню субкомітету парламенту супротив інших пересвідчень боронив потребу похатної торговлі. Депутация просила міністра, щоби він при нараді над новим проектом закона постарав ся о улукшене деяких постанов, котрі можна би самовільно толкувати і употребляти. Міністер приняв депутацию ласкаво і обіцяв можливе уважлене просьби.

Видає тов. „Руска Рада“ в Чернівцях.

Відень. На станції полудневої залізничі Штайнбрук спіткнули ся тягаровий потяг з особовим; обидві машини і 8 вагонів ушкоджених, один кондуктор і шість подорожних легко ушкоджених.

Відень. Бюджетова комісія покінчила наради над етатом шкільництва. В слідуєчих чотирох роках буде основаних 120 нових посад професорів середних шкіл; більші жаданя в гуманістичних предметах спонукують зміну наукового плану в реальних школах. В справі удержавнення краєвих шкіл пороблено вже відповідні приготвлення. Науку гімнастики буде міністер підирати і зробити єї обовязковою. Піднесено зміну наукового плану в віділових школах візьме міністер під розвагу; коли популярні виклади на віденським університеті покажуть ся хосенними, то правительство зажадає їх введеня також на інших університетах. Резолюції Барайтера на знесенє нисшої гімназії в Цілеї і пос. Менґера на переложене тої гімназії до иншого місця відкинено.

Елішав, 29. падолиста. Граф Едвард Тафе умер нині о чверть на 11. год. перед полуднем.

Рим. На засіданню палати відпер Крієпі закиди против внутрішньої політики, оправдав розвязанє радикальних і соціалістичних товариств і торічну вимкову уставу. Крієпі констатує, що безпечність збільшає ся, оправдує свою політику супротив пани, заявляє, що вислана на схід італійска флота не буде нікому служити. Він надіє ся на підставі цілковитого порозуміння всіх держав удержаня мира і заявляє, що на випадок коли-б на жаль устав мир, то Італія знати ме свої інтереси оборонити. — Міністер заграничних справ Блянк обговорює положене в Еритреї і становище Італії в східнім питанню; міністер підніє безперервну працю Італії для наступившої вже однодушности держав в східнім питанню, остерігав Туреччину перед відложуванем реформ і шкідливим параліжованем мирних інтенцій держав. — Обидві бесіди приято оплесками, Крієпіому складано гратуляції. По ренліці закінчено дебат.

Льондон Times доносить з Одеси, що в полудневій Росії наробили бурі величезної шкоди; багато пристаней заляла вода; 80 людей погбло. Шкода виносить над 40 мільонів рублів.

Царгород, 29. падолиста. Вчера і сегодня відбували ся в палаті султана наради в справі допущеня других стаційних кораблів; в нарадах взяв участь бувший великий везір Саїд паша. Сей удав ся опісля на наказ султана враз з міністрами заграничних справ Тевфік паша до всіх амбасадорів і запевнив їх, що тут положене цілком спокійне, переведено всі потрібні средства осторожности; вкінци просив, щоби амбасадори зрели ся свого жаданя. Амбасадори, котрі на підставі дійсного положеня відбули нараду, не дали жадної рішучої відповіді.

Царгород, 29. падолиста. В наслідок виданя грошей на війскові цілі повстав проект для заради фінансовим трудностям видавати паперові гроші.

В *Дрібній бібліотеці*, видаваній у Львові Костем Паєцьковским, виїшли доси єї книжочки разом чисел 13):

- Байки** Евґена Гребінки (10 кр.)
- Малярі**, оповіданє Всеволода Гаршина (10 кр.)
- Пролісок**, поезії Павла Граба (20 кр.)
- З чужого поля.** Переклади Павла Граба (20 кр.)
- Що то є господарність** — Герінґа (переклад В. Герасимовича) 20 кр.
- Поезії** Осипа Маковея (20 кр.)
- Оферма**, оповіданє его-ж (10 кр.)
- Твори Івана Сурика**, переклад з російского (10 кр.)
- Українські писаня** Митра Оленьковича (10 кр.)
- Писаня** Василя Кулика (10 кр.)

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях,
улиця Петровича число 2,
має на складі:
„Ілюстровану бібліотеку“
для молодіжи, міщан і селян, редаквану
Омелянном Поповичем
року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893,
1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом
за 9 зр.
— З пересплюкою почтовою 9 зр. 30 кр. —

Котвиця
Liniment. Capsiei comp.
з аптики Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втиранє: по шіві 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптиках. Просимо жадати сей загально улюблений домашний лік просто під назвою Ріхтера Liniment з котвицею і принімати з осторожностью лише флашки зі знаним значком охоронним „Котвиця“, бо лише ті правдиві.
Аптика Ріхтера
під золотим львом у Празі.

„ДНІСТЕР“
товариство взаїмних обезпечень
у Львові,
улиця Валова ч. 11,
засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішних з дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. п. ст. вересня 1892 р.
„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечає всяке майно движиме і недвижимо против шкід огневих під найпристунійшими услівями і почислює можливо найнижші премії.
Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.
Зголошеня о уділенє агенції в місцевостях, де нема агентів „Дністра“, приймають ся.

Відповідає за редакцію Осип Маковей

З друкарні Г. Чоппа.